

Какъ я дочу младъ юнакъ, на сватя продума:
„мари жабо мекокоста; дай ми, бабо-жабо, кжджнъ-жабка; не ща ти дарове, тънки месали“. Спотаи се сватътъ рачо, скри се задъ кросното. Зарадва се баба-жаба, развика се, разкрѣя се. Дѣ я зачу кжджнъ-жабка, та изкочи на зелена морава. Очитѣ ѝ ясни звѣзди, шийката ѝ лебе-дова. Кат' я видя младъ юнакъ, захласна се, омая се. Дигна свадба голѣма. Напрѣдъ върви рачо мустакачо връзъ комаръ яхналъ, прахъ дига — свадба се не види.

Жаба-кикирица, сама кумица, подиръ свата крачи съ сто подкуми. Пѣсня имъ ечи, далече се чуе, доръ до царя на край царство.

Че излѣзе старъ свекъръ съ двѣ снахици, млади младици, съ девери и свадбари, да причака тежка свадба, голѣма.

Какъ ги зърна рачо-кривокрачо, напрѣдъ гледа — назадъ бѣга. Подирѣ му и кумица, и подкуми, пометоха се цѣла свадба. Останала салъ кжджнъ-жабка да се срамя на старъ свекъръ.

Че отлюпи кжджнъ-жабка орѣхова черупка. Надарила царска свадба съ тънко платно копринено, що се дипли въ черупка.

Потеглиха колесници, заведоха кжджнъ-жабка въ цареви дворове. Слѣзоха три снахици, седнаха три младици на царска вечеря.

Поржчалъ старъ бащица снахи да му служатъ, госби да му сготвятъ.

Една мѣси, друга точи, кжджнъ-жабка риба пържи. Пръсти ѝ се позлатили, отъ масло се облажили.